

Arrest

nr. 239 085 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentienummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2018 België binnen met een Colombiaans paspoort en verzoekt op 13 augustus 2018 om internationale bescherming. Verzoekster, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 december 2018 België binnen met een Colombiaans paspoort en verzoekt op 29 januari 2019 om internationale bescherming. Op 27 november 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 28 november 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Cali (departement Valle del Cauca). U bent geboren op 23 april 1990. U woonde in Cali tot u in 2004 verhuisde naar een buitenwijk, genaamd Villa Gorgona (gemeente Candelaria, zelfde departement). U woonde daar tot uw vertrek uit Colombia. U vormt een koppel met M. V. L. M. (...) en samen hebben jullie een zoontje.

Op 4 september 1994 werd uw oom vermoord door de paramilitaire beweging "Ejército de Liberación Nacional", kortweg ELN. Uw oom was politiek actief en was bij de provinciale verkiezingen kandidaat voor de Liberale Partij. Sinds de moord op uw oom werd uw familie afgeperst. Uw vader had een bakkerij en moest geld betalen aan de ELN. Uw broer J. G. (...) verhuisde naar Europa en kwam in het jaar 2000 terug op bezoek naar Colombia. Een week na zijn aankomst werd hij op straat in Cali neergestoken omdat hij geen geld wou afstaan. Hierna bleven de afpersingen voortduren.

In 2005 stierf uw vader een natuurlijke dood. Gezien het te moeilijk werd om de bakkerij open te houden, sloot uw familie de zaak. U ging elders werken maar bleef moeilijkheden ondervinden met leden van de ELN. In 2017 werd u bovendien vader, waardoor het nog moeilijker werd om uw schulden aan de ELN af te lossen.

Op 17 april 2018 werd u tegengehouden door twee mannen. U was op weg naar het werk. Ze wilden u meenemen naar hun commandant omdat u achterstallige betalingen had. U trachtte te ontsnappen, slaagde daar ook in, doch raakte hierbij gewond. U liet zich in een ziekenhuis verzorgen en ging daarna inwonen bij een nicht. Tot uw vertrek uit Colombia verbleef u in haar huis. In die periode bleef u ook werken, zij het op een andere werkplek. Op 15 juli 2018 reisde u naar België. Op 13 augustus 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer een week na uw aankomst in België heeft de ELN in uw dorp pamfletten opgehangen. Op die pamfletten staan de namen van de mensen die zij zoeken en om het leven willen brengen. 'De Bakker', uw bijnaam, stond ook op de lijst. Na uw vertrek uit Colombia bleven ze ook uw familie afpersen.

Leden van de ELN kwamen ook naar het huis van uw partner. Ze bedreigden haar. Omdat er gevreesd werd voor haar leven en dat van jullie zoon, zamelden uw zussen in Spanje en België geld in om hen naar België te laten overkomen. Op 29 januari 2019 diende ook uw vrouw hier een verzoek in.

Ongeveer een maand voor het tweede onderhoud bij het CGVS gingen de stiefmoeder van uw vrouw en haar dochtertje (geboren uit een andere relatie) naar school, toen zij een verdacht voertuig opmerkten. Personen in de auto namen foto's van het dochtertje van uw vrouw. Vervolgens gingen zij er vandoor. Eerder verspreidde de ELN ook al een tweede pamflet met uw naam op.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de paspoorten van uw partner en zoon, de identiteitskaart van uw partner, de geboorteakte van uw zoon, de overlijdensakte van uw broer J. (...), documenten van het ziekenhuis waar u verzorgd werd voor de verwondingen die u opliep, enkele foto's van die verwondingen, een document uit 1994 in verband met de politieke activiteiten van uw oom, de overlijdensakte en de identiteitskaart van uw oom, een artikel over de moord op uw oom, een foto van het pamflet dat de ELN in uw dorp verspreidde en internetartikelen over de wandaden van de ELN.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u de beweerde problemen met de ELN niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers zijn jullie verklaringen op verschillende punten vaag en weinig logisch gebleken, wat de geloofwaardigheid van jullie relaas danig ondermijnt.

Ten eerste maakt u nooit echt duidelijk waarom net u en uw familie al decennialang geld zouden moeten betalen aan de ELN. U zegt dat u niet weet waarom u het slachtoffer was van dergelijke praktijken. U oppert dat het “misschien” te maken had met de plaats waar u woonde. Echter blijkt dat bijvoorbeeld uw collega’s op het werk niet met dit soort zaken werden geconfronteerd. U beweert ook dat het “misschien” te maken heeft met uw oom die begin jaren ‘90 opkwam voor de verkiezingen (CGVS II, p.11). Het lijkt weinig aannemelijk dat een gewone arbeider als u daar vijfentwintig jaar later nog steeds de gevolgen van zou moeten dragen. Dat u na vele jaren te zijn afgeperst door de ELN overigens niemand van deze groepering bij naam zou kennen (CGVS II, p.11), is bovendien zeer merkwaardig.

De directe aanleiding voor het incident waarbij personen van de ELN u met een mes zouden hebben verwond, overtuigt evenmin. U verklaart dat u de ELN geld verschuldigd was en dat u een flinke betalingsachterstand had opgelopen. Echter lijkt u niet zeker hoeveel geld u dan moest betalen: u heeft het over 400 000 peso’s maar zegt erbij dat het moeilijk te bepalen is, dat zij doen wat ze willen (CGVS II, p.5). Dat u omwille van dergelijk bedrag dreigde te worden gedood en genoodzaakt was Colombia te verlaten, is overigens opmerkelijk, daar u ook verklaart dat uw moeder een vijftiental dagen voor het onderhoud nog eens 500 000 peso’s betaalde (CGVS II, p.5). Bovendien kan worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw relaas: immers verklaarde u tijdens het eerste onderhoud nog dat u een achterstal van ongeveer 1 000 000 peso’s had (CGVS I, p.15), wat toch een wezenlijk verschil is.

Ook uw verklaringen in verband met het steekincident waarvan u het slachtoffer werd, kunnen niet overtuigen. U zegt dat u alleen en te voet onderweg was toen u door twee personen werd aangesproken. U heeft het over mensen in een voertuig, die niet alleen een mes hadden maar ook nog eens in het bezit van een revolver waren (CGVS I, p.15). Gevraagd hoe u er dan (bovendien gewond aan borst en arm) in slaagde te ontsnappen uit handen van deze personen, heeft u daar een weinig bevredigende verklaring voor. U zegt dat het “een wonder” is geweest, dat zij u hadden kunnen vermoorden maar dat u kon weglopen (CGVS II, p.5). Het valt inderdaad maar moeilijk te begrijpen hoe u kon ontsnappen uit de handen van twee gewapende mannen, die zich bovendien met een auto konden verplaatsen.

Verder merkt het CGVS op dat u enerzijds beweert al zeer geruime tijd slachtoffer te zijn geweest van deze bedreigingen en afpersingen maar dat u anderzijds wel erg lang heeft getalmd alvorens Colombia te verlaten. U heeft het over problemen die na de moord op uw oom in 1994 zouden zijn begonnen, waarbij uw familie en later ook u geregeld “oorlogsbelasting” moesten betalen aan de ELN. Blijkbaar was zulks tot voor kort geen onoverkomelijk probleem. U stelt verder dat u op 17 april 2018 aan een ontvoering en zelfs de dood bent ontsnapt, maar u wachtte dan toch nog tot 15 juli 2018 alvorens naar België te komen. Bovendien blijkt uit uw relaas niet dat u in die drie maanden een ondergedoken bestaan leefde. Integendeel, u ging al die tijd gewoon werken in Yumbo, een andere gemeente van Valle del Cauca. Gevraagd waarom u zolang wachtte alvorens Colombia te verlaten, verklaart u dat men de beslissing om zijn land te verlaten niet lichtzinnig neemt, dat het een moeilijke beslissing is (CGVS II, p.4). Dit impliceert toch dat u de keuze had om uw land al dan niet te verlaten en dat u evengoed daar had kunnen blijven, zoals uw moeder, uw zussen en andere familieleden die met gelijkaardige problemen te maken zouden hebben (CGVS II, p.3). Verder zegt u ook dat het financieel moeilijk is om te vertrekken (CGVS II, p.4), wat niet kan overtuigen. Immers bestaat er vooralsnog geen visumplicht en kan men op eenvoudige en legale manier naar België reizen. Daar u dus slechts vliegtuigtickets moet betalen, kan uw uitstel van vertrek bezwaarlijk worden verklaard door financiële beslommingen, te meer u zussen in Spanje en België heeft die u financieel kunnen bijspringen.

Gevraagd welke problemen u ondervond in de maanden voor uw vertrek uit Colombia, bent u daar ook zeer onduidelijk over. U zegt dat het duidelijk was dat u nog gezocht werd (CGVS II, p.7), doch kan dit niet uit uw relaas worden opgemaakt. U verklaart dat veel geruchten de ronde deden, dat uw moeder deze hoorde en dat ze dan zei: “ze gaan dit doen, ze doen dat”. Als het CGVS u uitnodigt dit wat nader te preciseren, maakt u dit opnieuw allerm minst concreet (CGVS II, p.8). U laat dan wel uitschijnen dat ze u wilden vermoorden (CGVS II, p.8), echter is het dan zeer merkwaardig dat de ELN in al die tijd nooit bij uw moeder naar uw verblijfplaats kwam informeren (CGVS II, p.12). Ook uw partner, die bij haar stiefmoeder (op een andere locatie) woonde, werd in die drie maanden tussen het steekincident en uw vertrek nooit lastig gevallen door de ELN (CGVS II, p.8). Het is niet aannemelijk dat men u wil doden omwille van een betalingsachterstand, dat u vervolgens op miraculeuze wijze uit handen van uw belagers kan ontsnappen maar dat men in de daaropvolgende maanden, in de periode dat u nog in Colombia verblijft, geen pogingen onderneemt om u terug te vinden.

Verder dient te worden opgemerkt dat het relaas van uw partner evenmin overtuigt. Zo kon ook in haar geval worden vastgesteld dat zij bijzonder lang wachtte om zichzelf en jullie zoontje in veiligheid te brengen. Hoewel zij beweert dat de mensen van de ELN een week na uw vertrek uit Colombia naar haar huis kwamen, naar u informeerden en daarbij ook lieten verstaan dat het leven van jullie zoontje gevaar liep als u niet snel zou komen opdagen, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij pas in december 2018, of vijf maanden nadat u wegging uit Colombia, het land verlaten heeft. Ook zij argumenteert dat er niet genoeg geld was en dat het even duurde voor dit financiële aspect in orde kon worden gebracht (CGVS II, vrouw, p.6-8). Echter, opnieuw kan worden opgemerkt dat uw familie in Europa, zeker in dergelijke levensbedreigende situatie, wellicht zonder dralen het geld voor enkele vliegtuigtickets bij elkaar had kunnen brengen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de ELN in die vijf maanden niets meer van zich liet horen en uw partner niet meer gingen opzoeken (CGVS II, p.9, CGVS II, vrouw, p.6). Mochten zij daadwerkelijk naar u op zoek zijn met de bedoeling u te doden, dan zouden zij ongetwijfeld doortastender te werk gaan. Opnieuw heeft u zelf geen enkele verklaring voor dergelijke handelwijze en heeft u het nogmaals over “een wonder” (CGVS II, p.9). Verder verklaart u dat uw eigen familie na uw vertrek zelfs geen enkele keer zou zijn benaderd met de vraag waar u bent (CGVS II, p.12), hoewel uw moeder nog geregeld contact zou hebben met de personen van ELN (CGVS II, p.5). Ook na het vertrek van uw partner, toch ook al meer dan zeven maanden voor het tweede onderhoud, liet de ELN niets meer van zich horen, hoewel zij haar en uw zoon eerder nog in niet mis te verstane bewoordingen zouden hebben bedreigd (CGVS II, vrouw, p.6, 7). Dit alles relateert jullie vrees in ernstige mate.

U beweert dan wel dat het dochtertje van uw vrouw recent onderweg naar school werd gefotografeerd door personen in een voertuig (CGVS II, p.2), echter kan uit niets worden afgeleid dat dit voorval in verband dient te worden gebracht met de problemen die tot uw vertrek uit Colombia zouden hebben geleid. Bovendien, stel dat de ELN het dochtertje van uw vrouw daadwerkelijk zou willen treffen, dan zou kunnen worden verwacht dat zij na het nemen van enkele foto's niet zomaar wegreiden, om vervolgens niets meer van zich te laten horen.

Jullie zagezegde vrees voor de ELN wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u, eens in België, geen haast had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Pas een maand na aankomst, meer bepaald op 13 augustus 2018, heeft u zich hier vluchteling verklaard. Ook uw vrouw, die op 14 december 2018 aankwam in België, had kennelijk geen haast om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen: pas op 29 januari 2019 ging zij zich aanmelden bij de DVZ en diende zij haar verzoek in. Verwacht mag worden dat personen die beweren in hun land van herkomst voor hun leven te vrezen, sneller handelen teneinde bescherming te bekomen. U argumenteert dat u niet op de hoogte was van de procedure (CGVS I, p.17), wat niet overtuigt. Immers kon u zelf of via uw familie in België informatie vergaren over het bestaan van dergelijke procedure, en had u daartoe ook in Colombia, in de maanden voor uw vertrek, al meer dan voldoende tijd ter beschikking. Bovendien geldt dit argument geenszins voor de laattijdige aanvraag van uw partner, die naar België kwam toen u wél weet had van het bestaan van de asielprocedure: immers had u toen al maanden daarvoor uw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Tot slot kan worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u en uw vrouw hebben afgelegd. Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat uw vrouw in november 2018 bedreigd werd door de ELN (CGVS I, p.13). Echter blijken uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud plots in lijn met de verklaringen van uw vrouw (CGVS II, p.8), die verklaarde dat zij al kort na uw vertrek in juli 2018 (eenmalig) bezoek kreeg van personen van de ELN (CGVS I, vrouw, p.8, 13). Omgekeerd heeft uw partner zich dan weer aangepast aan uw relaas: hoewel zij eerder nog meende

dat u na het incident d.d. 17 april 2018 niet meer ging werken en drie maanden in het huis van uw nicht bleef (CGVS I, vrouw, p.13), verklaart zij nu net als u dat u aan de slag bleef, zij het op een andere locatie (CGVS II, vrouw, p.3, 4).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde vrees voor de ELN. Bijgevolg kunnen u en uw partner ook niet als vluchteling worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand heeft een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven Euro of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De identiteitsdocumenten (de paspoorten, identiteitskaarten, uittreksel uit het geboorteregister) bevestigen jullie identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw broer bevestigt zijn dood, maar levert geen enkel bewijs voor de problemen die u en uw familie met de ELN zouden hebben gekend. Het pamflet is evenmin bewijskrachtig. Dat u "de bakker" bent waarvan sprake in dit pamflet, wordt hiermee niet aangetoond. De foto's van uw verwondingen en de documenten van het hospitaal waar u verzorgd werd, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Dat de ELN verantwoordelijk zou zijn voor deze aanval, kan niet worden opgemaakt uit de voorgelegde stukken. Het attest van het hospitaal vermeldt dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een overval, meer niet. De documenten in verband met de politieke activiteiten van uw oom en zijn dood in 1994 (document van de partij waartoe hij behoorde, overlijdensakte, zijn identiteitsdocument, krantenartikel) bevestigen uw verklaringen daaromtrent. Echter toont u hiermee niet aan dat u zelf ooit problemen met de ELN zou hebben gekend. Dezelfde opmerking geldt voor de internetartikels over de activiteiten van de ELN.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Buga (departement Valle del Cauca). U groeide op in de stad Cali, maar verhuisde op uw twaalfde naar Candelaria (eveneens Valle del Cauca). Uw bent in België met uw partner G. Z. D. A. (...) en uw zoontje.

Op 4 september 1994 werd de oom van uw partner vermoord door de paramilitaire beweging ELN omdat hij politiek actief was en zich kandidaat stelde voor de provinciale verkiezingen bij de Liberale Partij. Sindsdien werden uw partner en de rest van zijn familieleden afgeperst. Zijn vader had een bakkerij en diende geld af te staan aan de ELN. De broer van uw partner, J. G. (...) genaamd, verhuisde naar Europa en kwam in het jaar 2000 terug op bezoek naar Colombia. Een week na zijn aankomst werd hij op straat in Cali neergestoken omdat hij geen geld wou afstaan. Hierna bleven de afpersingen verdergaan. In 2005 overleed de vader van uw partner een natuurlijke dood. Gezien het te moeilijk werd om de bakkerij open te houden, sloot de familie de zaak. Uw partner ging elders werken maar bleef wel afgeperst worden door bendeleden van de ELN. In 2017 kreeg jullie een zoon, waardoor het steeds moeilijker werd om de schulden aan de bende af te lossen.

Op 17 april 2018 werd uw man op weg naar het werk tegengehouden door twee mannen. Ze wilden hem meenemen naar hun commandant omdat hij achterstallige betalingen had. Hij trachtte te ontsnappen, wat lukte, doch raakte hij gewond. Hij werd verzorgd in een hospitaal, keerde vervolgens niet meer terug naar zijn ouderlijke woning maar trok in bij een nicht die in Cali woont. Hij verbleef daar tot zijn vertrek uit Colombia. Op 15 juli 2018 reisde hij naar België. Op 13 augustus 2018 diende uw partner hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer een week na zijn vertrek kwamen leden van de ELN naar uw huis. Ze bedreigden u en uw zoontje en zeiden dat uw man zich bij hen moest melden. Zij hingen ook pamfletten op in het dorp. Op die pamfletten staan de namen van de mensen die zij zoeken en om het leven willen brengen. 'De Bakker', de bijnaam van uw man, stond ook op de lijst. Na uw vertrek uit Colombia bleven ze ook uw familie afpersen.

Omdat er gevreesd werd voor uw leven en dat van jullie zoon, zamelden de zussen van uw partner, die in Spanje en België wonen, geld in om u en uw zoon naar België te laten overkomen. U bent op 13 december 2018 weggegaan uit Colombia. Op 29 januari 2019 diende ook u hier een verzoek in.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar Colombia waar jullie de ELN moeten vrezen. Ongeveer een maand voor het tweede onderhoud bij het CGVS gingen uw stiefmoeder en uw dochtertje (geboren uit een andere relatie) naar school, toen zij een verdacht voertuig opmerkten. Personen in de auto namen foto's van uw dochter. Vervolgens gingen zij er vandoor. Eerder verspreidde de ELN ook al een tweede pamflet met de naam van uw partner op.

Ter staving van uw verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, de geboorteakte van uw partner, zijn paspoort, zijn identiteitskaart, de overlijdensakte van uw schoonbroer J. (...), documenten van het ziekenhuis waar uw man verzorgd werd voor de verwondingen die hij opliep, enkele foto's van die verwondingen, een document uit 1994 in verband met de politieke activiteiten van zijn oom, de overlijdensakte en de identiteitskaart van die oom, een artikel over de moord op die oom, een foto van het pamflet dat de ELN in uw dorp verspreidde en internetartikelen over de wandaden van de ELN.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot G. Z. D. A. (...), in uw

land van herkomst met de ELN zou hebben ondervonden. Dit verzoek werd echter door het CGVS afgewezen vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou hebben.

In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:
(...)

Derhalve kan ook u geen beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van “de Kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven een inhoudelijke toelichting bij de bepalingen die zij *in casu* van toepassing achten en ondernemen vervolgens een poging om de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus te weerleggen. Zij zetten het volgende uiteen:

“Verwerende partij haalt volgende argumenten aan:

- Het is niet duidelijk waarom verzoeker en diens gezin wordt vervolgd door de ELN. Het feit dat de oom en de broer van verzoeker vermoord werden en dat hij bakker is een een deftig salaris verkrijgt is onvoldoende.
- Het steekincident overtuigt niet omdat ELN verzoeker had moeten vermoorden en niet laten gaan
- Verzoeker ontsnapt net aan de dood in april 2018 en vertrekt definitief uit Colombië in juli hetzelfde jaar. Deze periode van vier maanden wordt te lang geacht.
- Er vonden geen dodelijke incidenten meer plaats in de maanden voor het vertrek van verzoeker
- Verzoekster wachtte eveneens te lang om te vertrekken
- Beiden hebben eenmaal in België een maand gewacht om een asielaanvraag in te dienen. Dit wordt als ‘te lang’ geacht en brengt de reële vrees in twijfel

Echter, deze elementen worden niet in twijfel gebracht:

- De identiteit van verzoekers
- Het werk van verzoeker
- De woonplaats van verzoekers
- De aanwezigheid van de ELN in verzoekers’ land
- De moord van de oom van verzoeker
- De moord op de broer van verzoeker
- Alle gegeven data
- De poging tot ontvoering in april 2018

Deze elementen vormen de kernelementen van het relaas en zouden op zichzelf al een voldoende aanwijzing moeten vormen op vervolging. Bijgevolg zou dit de toepassing van het voordeel van twijfel moeten veroorzaken waardoor verzoekers de bescherming zouden moeten krijgen

Er wordt echter aan verzoekers in het algemeen kwalijk genomen vage en onlogische verklaringen af te leggen.

Er wordt vastgesteld dat de verwerende partij de klassieke argumenten aankaart voor dergelijke asielaanvragen zonder een cultureel aangepaste analyse uit te voeren of zich te verplaatsen in de logica van gewapende groeperingen.

Verwerende partij komt niet verder dan een stereotiepe weerlegging van de relazen van verzoekers.

De argumenten zullen één voor één worden weerlegd:

ELN

Slachtoffer van afpersing vanwege ELN

*Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:
(...)*

Verzoeker heeft steeds duidelijk gemaakt samen met zijn familie prooi te zijn aan afpersing van de gewelddadige groepering ELN. Er is sprake van vervolging door een niet-etatische entiteit.

Reeds de generaties voor hem betaalden een som aan deze groepering.

Verwerende partij neemt verzoeker kwalijk de redenen van deze afpersing niet te kunnen opnoemen maar gaat volledig voorbij aan het probleem en neemt zijn verklaringen absoluut niet in beschouwing.

*Verzoeker verklaarde zeer concreet:
(...)
(CGVS G I)*

De moord op zijn oom die politiek actief is was het beginpunt van het afpersingsprobleem. Dit is de reden waarom zijn neef D. I. (...) werd erkend als vluchteling. Het dossier van zijn neef zal in het kader van deze procedure neergelegd worden via aanvullende nota. Aangezien de moord ook invloed heeft op de situatie van verzoekers dienen deze laatste eveneens te genieten van een bescherming, zoals D. I. (...) heeft gekregen.

Er kan verzoeker geenszins kwalijk worden genomen dat hij de geschiedenis van de afpersing niet kent en de omstandigheden van de moord op zijn oom niet weergeeft.

Hoewel dit niet door verwerende partij uiteraard niet wordt benadrukt, versterkt dit de geloofwaardigheid van zijn aangehaalde vervolging.

Hij voegt toe dat de terugkeer van zijn broer uit Europa de afpersing intensifieerde (omdat ELN dacht dat zijn broer geld had) alsook het feit dat verzoeker schoolliep, want eveneens financiële middelen suggereerde.

Er worden dus vier concrete redenen opgesomd voor de afpersing:

- Moord op de oom*
 - Terugkeer van broer uit Europa*
 - Schoollopen van verzoeker*
 - Familie heeft bakkerij*
- (...)*

(CGVS G II)

En nog blijft de verwerende partij beweren dat verzoeker niet weet waarom zijn gezin wordt afgeperst.

Daarnaast treft het fenomeen van afpersing slachtoffers die zeer weinig afweten van hun daders. De groeperingen die zulke afpersingen uitvoeren geven noch zichzelf noch de motieven van hun daden te kennen.

In verzoekers geval heeft hij nooit iemand van de ELN persoonlijk ontmoet, niemand heeft zich ooit voorgesteld, geen enkele naam werd ooit genoemd. De groepering is bekend onder de lokale bevolking maar niemand kent specifieke namen.

Er komen steeds verschillende personen langs om af te persen.

Dit werd nochtans benadrukt:

(...)

(CGVS G I)

Opnieuw neemt verwerende partij de verklaringen van verzoeker niet in aanmerking.

De groepering is zodanig uitgebreid dat zij leden bevat van over een zeer grote regio (p. 3 CGVS G II). Een deel van de FARC is zelfs overgelopen naar de ELN. In dit opzicht is het navragen van de identiteit van de belagers misplaatst en komt erop neer om een buitensporig bewijs op te vragen van verzoeker.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de selectie van de slachtoffers van afpersing vaak gebeurt op basis van de financiële middelen en het familiale profiel. Dit is de reden waarom verzoeker vermeldde dat hij en zijn gezin slachtoffer zijn van de ELN door het feit dat hij bakker is en dat zijn oom vermoord werd.

Verwerende partij weet ook dat de broer van verzoeker doodgeschoten werd (en niet neergestoken!) nadat hij de afpersing weigerde te betalen.

Het feit dat er 25 jaar voorbij zijn gegaan na de moord op de oom betekent niet dat de afpersing zou moeten stoppen, aangezien de moord van de oom slechts één van de mogelijke redenen is voor de afpersing van de familie.

Dit zijn verschillende elementen die verzoeker ertoe brengen om te denken dat hij gevisieerd wordt. Hij kan dit echter logischerwijze niet met zekerheid aangeven.

Opnieuw, daders geven nooit de motieven van hun daden weer.

Gewelddadige incidenten

Naast de financiële afpersing van het gezin van verzoeker, is deze laatste eveneens recentelijk slachtoffer geworden van geweld door de groepering.

Verschiedende gewelddadige incidenten vonden plaats.

Omtrent deze incidenten bepaalt verwerende partij:

(...)

Het steekincident vond plaats om half drie in de ochtend. Inderdaad, verzoeker was op weg naar zijn werk, waar hij om 4 uur 's ochtends moest beginnen.

Verzoeker was op dat moment te voet omdat zijn fiets, waarmee hij de weg huis-werk normaal aflegde, kapot was.

Na de aanval is verzoeker weggelopen en kon nog net beroep doen op een taxichauffeur om hem op zijn werk te brengen. Hij heeft hem meegenomen tot het ziekenhuis vlakbij zijn bakkerij. Hij was niet alleen fysiek getroffen maar ook mentaal. Dit was de druppel die hem deed beslissen om het land te verlaten (p. 7 CGVS G I).

De aanval vond plaats vlakbij een politiebureau, wat het moeilijk maakte voor de daders om verzoeker volledig af te maken.

Verwerende partij verwondert zich over het feit dat belagers verzoeker levend hebben laten ontkomen.

Men verzet zich hevig tegen zulk een redenering aangezien verwerende partij zich duidelijk niet interesseert in de omstandigheden van de aanval, terwijl dit determinerend is.

Ten eerste hadden de belagers misschien als doel om verzoeker bang te maken en niet te doden (om nog steeds te profiteren van de afpersing) en ten tweede konden ze verzoeker niet doden vlakbij een politiebureau (ze hadden niet veel tijd en waren niet vrij in hun bewegingen).

Verzoeker belandde trouwens in het ziekenhuis en dit wordt niet betwist.

Verwerende partij gaat er volledig an voorbij hoe verzoeker in staat is om ALLE details weer te geven van dit incident: het tijdstip, de plaats, de verklaringen van de belagers, de exacte gebeurtenissen, het wapen,...

Het argument van verwerende partij ontbreekt dus volledig aan ernst.

Betalingsachterstand

*Omtrent de betalingsachterstand stelt verwerende partij dat:
(...)*

Verzoeker bevestigt dat hij verschillende aantallen gaf tijdens zijn twee interviews.

Echter hij verklaart dat hij het tijdens het eerste interview niet wist en er zodanig veel druk op hem werd gezet door de Protection Officer dat hij zich genooddaakt zag om toch een bedrag weer te geven. Tijdens het tweede interview was hij verward over de juiste som en plakte er opnieuw een som op uit noodzaak.

Ook dient men rekening te houden met het feit dat de leden van ELN die in contact kwamen met verzoeker (steeds verschillende) steeds een ander bedrag opeisten en de exacte betalingsachterstand nooit duidelijk was. De ELN eiste logischerwijze steeds meer op en doelde erop om steeds meer geld af te persen.

Ook verklaarde de verzoeker dat er verschillende achterstanden waren doorheen de jaren.

*Dit kwam meermaals aan bod tijdens het verhoor en werd onmiddellijk benadrukt door verzoeker:
(...)
(CGVS G I)
(...)
(CGVS G II)*

Opnieuw lijkt het alsof de verklaringen van verzoeker tevergeefs werden zodoende absoluut niet in beschouwing worden genomen.

Dit kan bijgevolg geen tegenstrijdigheid genoemd worden en nog geloofwaardigheid van het dossier in het gedrang brengen.

Tijdstip van vertrek uit Colombia

*Omtrent het moment waarop verzoeker Colombia zou hebben verlaten, merkt verwerende partij op dat:
(...)*

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat verzoeker zich in een moeilijke positie bevond. Dergelijke afpersing, zoals ter sprake in dit dossier, is uiterst frequent in Colombia. Dit maakt dat verzoeker in eerste instantie bedacht om het probleem zelf op te lossen zonder enige familielid erbij te betrekken. Hierdoor dacht hij goed te doen door zijn vrouw er niet van op de hoogte te brengen en zo weinig mogelijk informatie door te geven.

Verwerende partij vergeet zich opnieuw in de plaatselijke cultuur en gebruiken te verplaatsen in de analyse van dit dossier. Men herinnert haar eraan hoe frequent de afpersingen zijn en hoe particulieren steeds proberen om problemen zoveel mogelijk uit de weg te blijven door dit te accepteren, meer te betalen en zo mee te doen in de corruptie.

Daarnaast dient men het vertrek uit het vaderland niet licht te nemen. Ten eerste verandere de situatie voor verzoekers wanneer zij een kind kregen. Verzoeker werd zich bewust van het gevaar in Colombia,

zowel op persoonlijk niveau als algemeen, en wenste een betere toekomst te bieden aan zijn zoon. Enerzijds diende hij in de eerste plaats zijn zoon achter te laten om geldgebrek en anderzijds wenste hij een betere toekomst te vinden voor hem. Zo nam hij de beslissing om te vertrekken.

Dit kwam aan bod tijdens het interview maar werd opnieuw niet gehoord door verwerende partij:

(...)

(CGVS G I)

Het vertrek uit Colombia vroeg bijzonder veel organisatie. Het gezin kon in eerste instantie niet samen vertrekken om financiële redenen. Er was niet genoeg geld om drie personen naar België te brengen. Omdat de afpersing vooral verzoeker viseerde, werd beslist om hem eerst te laten vertrekken.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de reële financiële inspanning voor de organisatie van een dergelijke reis. Bij gebrek aan een correcte analyse op basis van de plaatselijke cultuur en gebruiken, herinneren we verwerende partij eraan dat een maandsalaris gemiddeld 110 000 pesos bedraagt (300 euro), dat 1 euro ongeveer 3700 pesos is en dat de reis naar België ongeveer 2000 euro kost.

Dit is de reden waarom verzoeker er enige tijd over deed om de som van 2000 euro te verzamelen.

Wanneer verwerende partij verwijst naar de financiële middelen van de familieleden in Europa, maakt zij zich schuldig aan een enorm cliché en vooroordeel. Het is niet omdat bepaalde vreemdelingen in Europa gevestigd zijn ineens meer financiële middelen hebben dan vreemdelingen in andere delen van de wereld. Het feit dat verzoeker zussen heeft in Spanje heeft geen enkel impact op zijn financiële mogelijkheden om het land te verlaten. Zij zijn trouwens werkloos.

Daarbij komt het feit dat de schoonbroer van verzoeker (man van zijn zus) een schuldenbemiddeling heeft en een zeer ongunstige financiële situatie heeft.

Hoe dan ook, dit zijn zaken waarover verzoeker zich NIET dient te verantwoorden in het kader van een asielprocedure.

Verwerende partij heeft geen kennis van de specifieke omstandigheden en gezinssituatie van verzoeker en heeft hier geen oordeel over te vellen. Men moet ervan uitgaan dat verzoeker alleen beschikt over zijn eigen financiële middelen.

Dit zijn zaken die allemaal eerlijk werden toegelicht door verzoeker tijdens het verhoor

(...)

(CGVS G II)

Dit werd tot viermaal benadrukt door verzoeker en toch telkens weer genegeerd door verwerende partij (p. 7 CGVS G II).

Verzoekster gaf bevestiging de financiële problemen:

(...)

(CGVS V I)

In deze context verwondert men zich over de zeer misplaatste opmerking van verwerende partij tijdens het tweede verhoor van verzoekster:

(...)

Voor sommige mensen, ook al zijn ze in levensgevaar, is geld wel een groot probleem...

De opmerkingen en verklaringen van verwerende partij getuigen van een extreem vooroordeel in de analyse van onderhavig dossier.

Tenslotte dient te worden benadrukt dat verzoeker aangevallen werd en zeven dagen werkonbekwaam was. Hij wou na dit incident ontslag nemen maar hij werd overtuigd om elders te gaan werken.

Verzoeker ging in een dorp werken, op 10 kilometer van Cali, in een filiaal van zijn vorige werkplaats. De plaats was afgelegen en dus veiliger. Na het incident beperkte verzoeker zich tot thuis zitten en gaan werken en kwam niet meer buitenshuis voor andere redenen.

Voorzorgsmaatregelen werden genomen.

Tijdstip van het indienen van de asielaanvraag in België

*Verwerende partij stelt dat:
(...)*

Omtrent de zagezegde laattijdige indiening van de asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen kennis had van de asielprocedure.

Verwerende partij beperkt zich opnieuw tot het louter verwijzen naar de familieleden van verzoeker terwijl GEEN ENKEL familielid in België beroep deed op de asielprocedure (gezinshereniging,...), buiten de neef van verzoeker met wie hij in eerste instantie geen contact heeft gehad bij zijn aankomst in België (de neef was op vakantie, zie CGVS G I p 17)

*(...)
(CGVS G I)*

*Er dient hieromtrent te worden benadrukt dat de neef van verzoeker, D. (...), omwille van dezelfde familiecontext een sielaanvraag indiende bij de asielinstanties van België. Hij kreeg hiervoor de bescherming. De dood van zijn vader (oom van verzoeker) en de afpersing door ELN werd geanalyseerd en als persecutie beschouwd.
(hiervoor was geen concreet dodelijk incident nodig zoals bij verzoeker blijkt gevraagd te worden)*

Dit is een reden meer om verzoekers dossier als geloofwaardig te beschouwen en te besluiten tot een reële vervolging, waardoor het hele gezin de bescherming in België dient te krijgen.

Tenslotte, met betrekking tot het laattijdig indienen van de asielaanvraag dient te worden benadrukt dat een maand niet als een 'lange' periode kan worden beschouwd.

Tegenstrijdigheden tussen de twee relazen van verzoekers

*Verwerende partij verwondert zich over tegenstrijdigheden tussen de relazen van verzoekers:
(...)*

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat een gemeenschappelijke asielaanvraag werd ingediend door twee verschillende verzoekers, die een koppel vormen.

De aanwezigheid van twee verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden en emoties van éénieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken.

Er dient te worden benadrukt dat verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers twee verschillende personen zijn.

Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.

Men herinnert verwerende partij aan de basisprincipes hieromtrent.

Het CGVS verliest echter het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁴.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »⁵ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De beoordeling van het subjectieve element impliceert noodzakelijkerwijs een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker, aangezien de psychologische reacties van personen niet noodzakelijkerwijs identiek zijn in dezelfde omstandigheden).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak⁶.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen” (artikel 48/6, §5, c)).

Verder dient men op te merken dat de CG VS slechts twee tegenstrijdigheden identificeert, die bovendien miniem zijn.

Verzoekster heeft daarnaast aangegeven dat het contact zeer sporadisch was na het incident met verzoeker.

Dit is eveneens de reden waarom sommige zaken helemaal niet of niet duidelijk werden gecommuniceerd.

(...)

(CGVS V II)

Dit kan geen geldige reden vormen om de geloofwaardigheid van het hele relaas ondergraven.

Verzoekers zijn wel coherent over de belangrijke kernelementen van het relaas (dood van oom, dood van broer, steekincident, afpersingen, bedreigingen na het vertrek van verzoeker, enz.)”

Vervolgens stellen verzoekende partijen het volgende over de vervolgingsgrond waarop zij zich beroepen:

“Zoals reeds vermeld in huidig verzoekschrift is verzoeker slachtoffer geworden van afpersing en bedreigingen vanwege de bende Union en maakt dus deel uit, samen met zijn gezin van de sociale groep van slachtoffers van bendegeweld. Het feit dat hij een klacht heeft ingediend heeft zijn situatie verergerd en argwaan gewekt bij de bende.”

Zij verwijzen naar de verklaringen die zij hebben afgelegd over de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen en vervolgen:

“Dit herinnert er ons eveneens aan hoe moeilijk deze soort persecutie te documenteren is aangezien de essentie van het probleemmondeling blijft en de bedreigingen mondeling worden geuit en uit roddels bestaan.

Verwerende partij dient dit te begrijpen, door de culturele context in balans te brengen en dit na te gaan in andere soortgelijke dossiers. Dit heeft niets te maken met slechte wil van verzoeker of ongeloofwaardigheid van het relaas. Verwerende partij dient te aanvaarden dat niet elk aspect van een asielrelaas kan worden bewezen door documenten en mag geen buitensporige bewijsplicht leggen op verzoekers.

Daarnaast geeft verzoeker tijdens het verhoor aan waarom deze vrees als actueel (verdere huisbezoeken na vertrek van verzoeker + geen bescherming van plaatselijke autoriteiten) dient te worden beschouwd en het moeilijk is deze te documenteren.

Wanneer hij hierover uitleg geeft, worden zijn verklaringen absoluut niet in aanmerking genomen. Men vindt er geen spoor van in bestreden beslissing:

(...)

(CGVS G I)

Verzoeker brengt zelfs het pamflet bij van de ELN waarop hij zelf verschijnt. Sommige andere personen die hierop verschijnen werden reeds vermoord. Hij bespreekt deze pamflet met namen en details.

(...)

(CGVS G I)

Opnieuw worden zijn verklaringen geenszins in aanmerking genomen.

Vandaag nog komen bendeleden langs bij hem thuis om haar familieleden lastig te vallen en te bedreigen. Ze zijn op zoek naar hem.

(...)

(CGVS G II)

Bendegeweld en voortvloeiende afpersing door gewapende groeperingen is een zeer frequent fenomeen in Colombië. De lokale bevolking maakt het zo vaak mee dat zij tot een bepaald punt hiermee leren leven. Dit kwam meermaals aan bod in het kader van het verhoor van verzoeker.

Het is eveneens een fenomeen dat in sommige gevallen straffeloosheid geniet. Ondanks de zogezegde algemene verbeteringen die tegenpartij aanhaalt, blijft het een realiteit die moeilijk handelbaar is.

Verzoeker heeft reeds documenten neergelegd bij aanvang van zijn procedure om dit uit te leggen en te illustreren aan verwerende partij: de politiediensten in Colombia blijven volledig passief ten opzichte van het fenomeen, aangezien zelfs die diensten getroffen worden door corruptie.

(...)

Deze documenten worden vermeld in de bestreden beslissing maar worden NIET in beschouwing gebracht bij de analyse van het dossier."

Verzoekende partijen citeren vervolgens uit volgende mediabronnen met betrekking tot het bendegeweld in Colombia:

- <https://www.garda.com/crisis24/news-alerts/139786/colombia-gang-violence-continuesto-rise-in-medellin>;
- <http://theconversation.com/violence-and-killings-havent-stopped-in-colombia-despitelandmark-peace-deal-111232>;
- <https://data.colombiareports.com/medellin-crime-security-statistics/>.

Tot slot verwijzen verzoekende partijen naar verscheidene (Spaanstalige) artikels die hun realiteit bespreken:

- <https://www.eltiempo.com/unidad-investigativa/grupos-armados-detras-de-la-masacre-de-indigenas-en-el-cauca-430030>;
- <https://www.rcnradio.com/colombia/pacifico/panfletos-firmados-por-las-farc-ep-fueron-repartidos-en-palmira-valle>;
- <http://www.elnuevosiglo.com.co/articulos/07-2019-eln-8-claves-de-sus-ataques-durante-el-ano>;
- <https://www.rcnradio.com/colombia/alarma-corinto-panfleto-del-eln-cobra-vacuna-comerciantes-restringe-la-movilidad-despues-las-10-la-noche>.

Verzoekende partijen geven vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukken verzoekende partijen in ondergeschikte orde vooreerst de criminaliteit en het geweld in hun stad "zonder dat de lokale autoriteiten hiertegen iets ondernemen omdat zij ten eerste er niet in slagen om efficient op te treden tegen de te machtige bendes en ten tweede vaak zelf lid of gelinkt zijn aan de bendes".

Vervolgens halen zij volgende bronnen over de algemene situatie in Colombia aan:

- het rapport "Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018;
- het rapport "International Report 2017/18 – Colombia" van Amnesty International van 22 februari 2018;
- het artikel "Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?" van Le Monde van 18 juni 2018;

- het artikel *"Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?"* van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018;
- het artikel *"Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes"* van France Inter van 24 mei 2018;
- het artikel *"Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms"* van The New York Times van 18 september 2018.

Verzoekende partijen citeren tevens uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met name het arrest nr. 4142 van 27 november 2007 en het arrest nr. 91 564 van 13 november 2012, die volgens hen *mutatis mutandis* kan worden toegepast op hun zaak.

Verzoekende partijen menen dat *"(u)it deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren exleden van de FARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de reïntegratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken.*

Het klimaat in Colombië kent bijgevolg geen manifeste verbetering, de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)".

Verzoekende partijen halen de analyse van de adjunct-commissaris-generaal over de situatie in Colombia aan. Zij merken verder op dat *"Florença en Belen de Umbria geen grootsteden zijn, dat verwerende partij niet betwist dat de FARC de controle hebben over Florença noch de beschrijvingen van de algemene geweldssituatie van verzoeker".* Verzoekende partijen stellen bijgevolg niet in te zien *"hoe het feit dat het geweldsniveau regionaal erg verschillend is, een argument vormt in het voordeel van verwerende partij"* en dat *"de regio's met een zogezegd minder hoog niveau aan geweld nog steeds de prooi blijven aan "afrekeningen tussen misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing". Dit is geweld van een voldoende hoog niveau om de toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet te impliceren."*

De adjunct-commissaris-generaal kan zich volgens verzoekende partijen niet uitsluitend verschuilen achter regionale verschillen in het geweldsniveau en het feit dat gewapende groeperingen alleen specifieke profielen vervolgen. Verzoekende partijen verwijten de adjunct-commissaris-generaal te blijven aandringen op het feit dat de geweldssituatie in hun regio niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt maar geen verdere uitleg te geven om dit nader te verklaren.

Verzoekende partijen wijzen op verzoekers *"specifiek profiel als arts en voormalige soldaat (gezien als spion door de FARC)".*

Verzoekende partijen betogen verder dat de COI Focus van juni 2018 bevestigt wat de bovenstaande bronnen verklaren en wijzen erop dat het vredesakkoord niet beschouwd kan worden als een factor die de vrede in Colombia heeft hersteld. Wanneer de adjunct-commissaris-generaal verklaart dat de burgers niet in het algemeen worden geviséerd en er dus geen algemeen risico bestaat om ondergeschikt te worden aan een situatie van blind geweld, menen verzoekende partijen dat de cijfers dienen te worden herhaald zoals zij blijken uit voormelde COI Focus.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen de vernietiging van de bestreden beslissingen. Zij menen dat het asielrelaas niet grondig onderzocht werd en dat de informatie in het administratief dossier te oud is om de bestreden beslissingen te kunnen nemen.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel *in casu* geschonden achten.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3. Aangaande de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 4 van *"de Kwalificatierichtlijn"* – i.e. de richtlijn 2011/95/EU –, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13, en RvS

2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van “*de Kwalificatierichtlijn*” niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor de ELN, nu (i) hij nooit echt duidelijk maakt waarom net hij en zijn familie al decennialang geld zouden moeten betalen aan de ELN, (ii) de directe aanleiding voor het incident waarbij personen van de ELN hem met een mes zouden hebben verwond evenmin overtuigt, (iii) ook zijn verklaringen in verband met het steekincident waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden niet kunnen overtuigen, (iv) hij erg lang heeft getalmd alvorens Colombia te verlaten, (v) hij zeer onduidelijk is over de problemen die hij in de maanden voor zijn vertrek uit Colombia ondervond, (vi) het relaas van verzoekster evenmin overtuigt, (vii) uit niets kan worden afgeleid dat het voorval waarbij het dochtertje van verzoekster onderweg naar school werd gefotografeerd door personen in een voertuig in verband dient te worden gebracht met de problemen die tot zijn vertrek uit Colombia zouden hebben geleid, (viii) zijn vrees voor de ELN verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij, eens in België, geen haast had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en (ix) er enkele tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die hij en verzoekster hebben afgelegd, omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de voorgelegde documenten niet leiden tot een andersluidende appreciatie. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die verzoeker in haar land van herkomst met de ELN zou hebben ondervonden en dit verzoek werd afgewezen vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, zodat evenmin kan worden gesteld dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zou hebben, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen voeren aan hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten naar aanleiding van afpersingspraktijken door de paramilitaire beweging *Ejército de Liberación Nacional* (ELN) waarbij verzoeker en zijn familie reeds vele jaren zouden zijn gevisieerd. Verzoeker zou besloten hebben Colombia te verlaten nadat hij op 17 april 2018 kon ontsnappen uit de handen van enkele leden van de ELN die hem hadden tegengehouden omdat hij achterstallige schulden had. Omdat nadien ook de partner van verzoeker, verzoekster *in casu*, en hun zoontje door de ELN zouden zijn bedreigd, zouden ook zij besloten hebben Colombia te verlaten.

De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen hun beweemde problemen met de ELN niet aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst is het geheel niet duidelijk waarom verzoeker en zijn familie worden afgeperst door leden van de ELN. Verzoeker noemt een aantal (mogelijke) motieven of aanleidingen die elkaar opvolgen in de tijd en onderling geen verband lijken te houden. Dat uitgerekend verzoeker en zijn familie zouden worden afgeperst door de ELN heeft volgens hem onder meer te maken met het feit dat zijn oom bij de verkiezingen opkwam (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 11). Deze oom werd in 1994 vermoord door de ELN en verzoeker verklaart op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat zijn familie vervolgens werd afgeperst. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) situeerde verzoeker het begin van zijn problemen echter in het jaar 2000, toen zijn familie, die een bakkerij had, voor het eerst werd afgeperst. Verzoeker vermeldde de moord op zijn oom slechts ter illustratie van zijn bewering geen veilig onderkomen te kunnen vinden in een ander deel van Colombia – verzoekers oom zou vermoord zijn in Cucuta (adm. doss. verzoeker, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat verzoekers verklaringen over het begin van de afpersing niet coherent zijn schaadt zijn geloofwaardigheid, te meer nu de beweegredenen van de afpersers in 1994 politiek van aard waren daar waar zij in 2000 klaarblijkelijk financieel geïnspireerd bleken. Dat verzoekers belagers telkens weer een andere reden zouden hebben gevonden om verzoeker en zijn familie af te persen – nu eens waren het de politieke activiteiten van een oom, dan weer het runnen van een bakkerij, dan weer de terugkeer van verzoekers broer uit Europa, dan weer verzoekers opleiding – bevestigt dat er geen duidelijk aanwijsbare oorzaak is voor hun problemen met de ELN en dat de ELN dus eigenlijk om het even wie op dergelijke wijze gedurende vele jaren zou kunnen viseren (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 6-7 en 14). Dit acht de Raad niet aannemelijk. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gevraagd waarom de ELN aan iemand met een modaal inkomen zoals hij altijd maar meer geld zou vragen, suggereert verzoeker dat de hoogte van het inkomen van de slachtoffers er niet toe doet door op te merken dat niet alleen miljonairs worden afgeperst, maar ook andere mensen, waaronder handelaars en personen met een goede job, maar evengoed taxichauffeurs die weinig verdienen. Dat personen met diverse professionele achtergronden en inkomens het slachtoffer kunnen worden van afpersing verklaart evenwel niet waarom verzoeker en zijn familie gedurende tientallen jaren worden afgeperst door telkens dezelfde groepering. Indien het probleem van afpersing zo'n brede groep mensen treft als verzoeker laat uitschijnen, mag het overigens verbazen dat hij geen enkele collega kent die hier ook mee te maken heeft gekregen (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 11).

In hun verzoekschrift herhalen verzoekende partijen de verschillende elementen die verzoeker meende te kunnen aanhalen als redenen waarom hij gevisieerd wordt. Het gegeven dat zij voor de afpersing vier concrete redenen kunnen opsommen doet geen afbreuk aan wat hierover hoger is uiteengezet. Met het argument dat de daders van afpersing nooit hun motieven te kennen geven weerleggen verzoekende partijen de voorgaande motieven niet. Zij gaven in de loop van de administratieve procedure immers verschillende motieven op voor de daden van afpersing, doch kunnen niet verduidelijken waarom net verzoeker en zijn familie worden afgeperst door leden van de ELN.

Behalve over hun beweegredenen kan verzoeker ook over de identiteit van zijn belagers geen duidelijke en concrete informatie verschaffen. De afpersers zouden nochtans afkomstig zijn uit een naburig dorp gelegen in het departement Cauca (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 3). Dat verzoeker geen enkele naam of bijnaam kan noemen van ook maar één iemand die deel uitmaakt van deze groepering, terwijl gekend is in welk dorp zij haar thuisbasis heeft en zij de regio al decennialang teistert, kan niet overtuigen en doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering door deze groepering te zijn afgeperst (*ibid.*, p. 11). De

omstandigheid dat verzoeker in zijn persoonlijke aanvaringen met leden van de groepering nooit de namen van deze individuen te weten zou zijn gekomen en dat het bovendien steeds om andere personen zou zijn gegaan, neemt niet weg dat in het verzoekschrift bevestigd wordt dat de groepering bekend is bij de lokale bevolking, waardoor redelijkerwijze toch kan worden aangenomen dat bepaalde namen circuleerden.

Wat betreft de concrete aanleiding voor verzoekers vertrek uit Colombia, met name het incident op 17 april 2018 waarbij hij zou zijn tegengehouden door leden van de ELN en verwond met een mes, wordt in de eerste bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt vastgesteld:

“U verklaart dat u de ELN geld verschuldigd was en dat u een flinke betalingsachterstand had opgelopen. Echter lijkt u niet zeker hoeveel geld u dan moest betalen: u heeft het over 400 000 peso's maar zegt erbij dat het moeilijk te bepalen is, dat zij doen wat ze willen (CGVS II, p.5). Dat u omwille van dergelijk bedrag dreigde te worden gedood en genoodzaakt was Colombia te verlaten, is overigens opmerkelijk, daar u ook verklaart dat uw moeder een vijftiental dagen voor het onderhoud nog eens 500 000 peso's betaalde (CGVS II, p.5). Bovendien kan worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw relaas: immers verklaarde u tijdens het eerste onderhoud nog dat u een achterstal van ongeveer 1 000 000 peso's had (CGVS I, p.15), wat toch een wezenlijk verschil is.”

Verzoekende partijen beperken zich tot loutere beweringen waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet wist hoeveel hij zijn afpersers verschuldigd was op het moment van de aanval en onder druk van de dossierbehandelaar een bedrag heeft genoemd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoeker onder druk werd gezet om te antwoorden op de vraag hoeveel hij achterstond met de schuld (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 15). Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verward was toen hem deze vraag opnieuw werd gesteld en dat hij er daarom opnieuw zomaar een bedrag heeft opgeplakt (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 5). Het kan verder niet overtuigen dat de exacte betalingsachterstand nooit duidelijk was. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoeker verklaarde dat er verschillende achterstanden waren doorheen de jaren, maar gaan eraan voorbij dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud zonder meer heeft aangegeven dat de laatste keer dat zijn familie werd afgeperst de schuld 400 000 peso's bedroeg (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 12).

Verder kunnen verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen op 17 april 2018 niet overtuigen. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U zegt dat u alleen en te voet onderweg was toen u door twee personen werd aangesproken. U heeft het over mensen in een voertuig, die niet alleen een mes hadden maar ook nog eens in het bezit van een revolver waren (CGVS I, p.15). Gevraagd hoe u er dan (bovendien gewond aan borst en arm) in slaagde te ontsnappen uit handen van deze personen, heeft u daar een weinig bevredigende verklaring voor. U zegt dat het “een wonder” is geweest, dat zij u hadden kunnen vermoorden maar dat u kon wegllopen (CGVS II, p.5). Het valt inderdaad maar moeilijk te begrijpen hoe u kon ontsnappen uit de handen van twee gewapende mannen, die zich bovendien met een auto konden verplaatsen.”

Door in hun verzoekschrift de omstandigheden van de aanval te verduidelijken herstellen verzoekende partijen hun geloofwaardigheid daarover niet. Zij beperken zich tot een loutere bewering (*post factum*) waar zij stellen dat de aanval vlakbij een politiebureau plaatsvond en dat verzoekers belagers verzoeker hierdoor niet zomaar konden doden. Bovendien opperen verzoekende partijen tegelijk dat verzoekers belagers misschien als doel hadden om verzoeker alleen maar bang te maken en niet te doden, zodat ze er verder van zouden kunnen profiteren hem af te persen. Van een “wonder” is in beide hypothesen plots geen sprake meer. De laatste verklaring strookt bovendien niet met verzoeksters uitdrukkelijke verklaring dat verzoeker wist dat zijn belagers van plan waren hem te doden, omdat dit nu eenmaal is wat ze doen met slachtoffers die niet betalen (adm. doss. verzoekster, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 mei 2019, p. 12). Ook verzoeker verklaarde overigens dat hij wist dat de situatie zou leiden tot een gijzeling of een moord (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 7, en stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 4). Verzoekende partijen blijven aldus in gebreke te verklaren hoe verzoeker is kunnen ontsnappen aan twee gewapende mannen in een auto, die in elk geval niet van plan waren hem te laten gaan. Dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen over dit incident weerlegt deze pertinente vaststelling niet.

Vervolgens merkt de Raad op dat de stappen die verzoeker na voormeld incident van 17 april 2018 heeft gezet om zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen, of eerder het gebrek daaraan, de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees ondermijnen. Hoewel verzoeker de aanval van 17 april 2018 vermeldt als de belangrijkste reden en directe aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 7, en stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), zou hij pas op 15 juli 2018 effectief vertrokken zijn. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker gedurende deze drie maanden een ondergedoken bestaan leidde. Verzoeker zou na te zijn hersteld van zijn verwondingen opnieuw aan het werk zijn gegaan, zij het in een andere gemeente van Valle del Cauca (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 6-7). In het verzoekschrift wijzen verzoekende partijen erop dat de plaats waar verzoeker de laatste drie maanden voor zijn vertrek werkte afgelegen en veiliger was. Na het incident zou verzoeker thuis gebleven zijn en enkel nog maar buitenshuis zijn gekomen om te gaan werken. Dit strookt vooreerst niet met eerdere verklaringen van verzoekende partijen volgens dewelke verzoeker de laatste drie maanden voor zijn vertrek niet thuis verbleef maar bij een nicht van hem (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 16, en adm. doss. verzoekster, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 mei 2019, p. 13). Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker nog enkele maanden zou wachten om te vertrekken indien hij zich duidelijk niet meer veilig voelde. Hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS, repliceerde verzoeker veel te hebben nagedacht over zijn beslissing en er moeite mee te hebben gehad dat hij zijn zoontje zou moeten achterlaten (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 16, en stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 7). Nochtans geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat de situatie voor hen veranderde toen zij een kind kregen en dat verzoeker zich toen bewust werd van het gevaar in Colombia. Nu zijn zoon geboren werd in 2017 (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 7), kan het niet overtuigen dat verzoeker, wanneer hij dan eenmaal besluit dat de maat vol is en hij Colombia dient te verlaten, zijn zoon achterlaat. In hun verzoekschrift lichten verzoekende partijen toe dat verzoeker zijn zoon een betere toekomst wou kunnen bieden. Er kan in het licht van de ernst van de dreiging die de afpersers zouden hebben gevormd evenwel niet worden ingezien waarom verzoeker zijn zoon en partner dan niet met zich meenam. Dat dit financieel niet mogelijk zou zijn geweest, acht de Raad net zo min als de adjunct-commissaris-generaal een aannemelijke verklaring. Zoals terecht in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt, beschikt verzoeker over zussen in Spanje en België die hem financieel kunnen helpen indien nodig. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren dat verzoekers zussen geen enkele impact hebben op zijn financiële mogelijkheden om het land te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat zijn zus in België hem kon helpen met de financiële kant van zijn vertrek. Zij zou immers zijn vliegtickets hebben gekocht (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 7). Ook verzoekster verklaarde dat familie van verzoeker in Europa haar vliegtickets heeft betaald (adm. doss. verzoekster, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 6). Gelet op deze verklaringen kunnen verzoekende partijen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat ervanuit moet worden gegaan dat verzoeker alleen beschikt over zijn eigen financiële middelen. Verzoekende partijen tonen overigens geenszins aan – en maken niet aannemelijk – dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden hebben beschikt om samen te vertrekken nadat verzoeker werd aangevallen. Wat betreft verzoekster, wordt verder in de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker terecht als volgt vastgesteld:

“Zo kon ook in haar geval worden vastgesteld dat zij bijzonder lang wachtte om zichzelf en jullie zoontje in veiligheid te brengen. Hoewel zij beweert dat de mensen van de ELN een week na uw vertrek uit Colombia naar haar huis kwamen, naar u informeerden en daarbij ook lieten verstaan dat het leven van jullie zoontje gevaar liep als u niet snel zou komen opdagen, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij pas in december 2018, of vijf maanden nadat u wegging uit Colombia, het land verlaten heeft. Ook zij argumenteert dat er niet genoeg geld was en dat het even duurde voor dit financiële aspect in orde kon worden gebracht (CGVS II, vrouw, p.6-8). Echter, opnieuw kan worden opgemerkt dat uw familie in Europa, zeker in dergelijke levensbedreigende situatie, wellicht zonder dralen het geld voor enkele vliegtuigtickets bij elkaar had kunnen brengen.”

Nog daargelaten de late beslissing om hun land van herkomst te verlaten, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partijen in de vele jaren dat zij al zouden zijn afgeperst geen enkele stap zouden hebben ondernomen om bescherming van de autoriteiten tegen hun afpersers te bekomen. Hiernaar gevraagd, antwoordt verzoeker dat de politie in Colombia corrupt is en samenwerkt met de mensen die hen afpersen en dat men het enkel erger maakt door naar de politie te stappen. Dit zijn evenwel loutere beweringen die hoe dan ook niet kunnen verklaren waarom verzoeker niet eens geprobeerd heeft hulp van de autoriteiten te verkrijgen (adm. doss. verzoeker, stuk 6B, notities van het

persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 3). Verzoeker legt tijdens de administratieve procedure een krantenartikel neer waarin bericht wordt over de afpersing van een lokale handelaar door een politiecommandant (adm. doss. verzoeker, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 24 januari 2019, p. 2). Deze feiten houden geen verband met verzoekers relaas en uit dit enkele incident kan evenmin worden afgeleid dat corruptie de politie in Colombia zo sterk in zijn greep heeft dat het sowieso niet zinvol of aangewezen zou zijn om een klacht neer te leggen bij de politie wanneer men door een bende wordt afgeperst. De vaststelling dat verzoekende partijen geen enkele poging hebben ondernomen om in hun land van herkomst bescherming te verkrijgen tegen hun belagers ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees.

De ernst van hun vrees wordt tevens ondermijnd door de vaststelling dat zij, eens in België, schijnbaar geen haast hadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt toegelicht:

"Pas een maand na aankomst, meer bepaald op 13 augustus 2018, heeft u zich hier vluchteling verklaard. Ook uw vrouw, die op 14 december 2018 aankwam in België, had kennelijk geen haast om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen: pas op 29 januari 2019 ging zij zich aanmelden bij de DVZ en diende zij haar verzoek in. Verwacht mag worden dat personen die beweren in hun land van herkomst voor hun leven te vrezen, sneller handelen teneinde bescherming te bekomen. U argumenteert dat u niet op de hoogte was van de procedure (CGVS I, p.17), wat niet overtuigt. Immers kon u zelf of via uw familie in België informatie vergaren over het bestaan van dergelijke procedure, en had u daartoe ook in Colombia, in de maanden voor uw vertrek, al meer dan voldoende tijd ter beschikking. Bovendien geldt dit argument geenszins voor de laattijdige aanvraag van uw partner, die naar België kwam toen u wél weet had van het bestaan van de asielpprocedure: immers had u toen al maanden daarvoor uw verzoek om internationale bescherming ingediend."

Dat verzoeker bij aankomst in België geen kennis zou hebben gehad of kunnen hebben van de asielpprocedure kan omwille van bovenvermelde redenen ook de Raad niet overtuigen. Dat verzoeker in België over geen enkel familielid zou hebben beschikt dat beroep deed op de asielpprocedure wordt door hemzelf tegengesproken, nu hij verwijst naar een neef die in België internationale bescherming zou hebben gekregen. De omstandigheid dat deze neef op het ogenblik van verzoekers komst naar België op verlof zou zijn geweest en hem maar zou hebben kunnen informeren toen hij terug was, biedt geen verschoning voor verzoekers afwachtende houding. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich voor zijn vertrek of desnoods kort na aankomst in België bij zijn neef zou hebben geïnformeerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn neef niet eerder zou hebben kunnen bereiken of dat er geen andere manieren waren om kennis te krijgen van het bestaan van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Bovendien gaat de redenering van verzoekende partijen hoe dan ook niet op voor de laattijdige aanvraag van verzoekster. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, en door verzoekende partijen geheel ongemoeid wordt gelaten in het verzoekschrift, had verzoeker weet van het bestaan van de asielpprocedure toen verzoekster naar België kwam, aangezien hij al maanden daarvoor zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend. Dat een maand volgens verzoekende partijen niet als een lange periode kan worden beschouwd, neemt niet weg dat zij in gebreke blijven een aannemelijke uitleg te verschaffen voor het gegeven dat zij hebben nagelaten om meteen na hun aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij in aanmerking komen voor toekenning van de vluchtelingenstatus omdat verzoekers neef internationale bescherming zou hebben gekregen omwille van dezelfde problematiek en familiale context, dient vooreerst te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden beoordeeld, rekening houdend met de feiten en omstandigheden eigen aan het concrete geval. Bovendien laten verzoekende partijen na hun beweringen over de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan verzoekers neef en de motieven daarvoor met enig (begin van) bewijs te staven.

Tot slot wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris-generaal op dat zowel verzoeker als verzoekster hun verklaringen op bepaalde punten hebben aangepast tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud, waardoor deze met elkaar in lijn werden gebracht. In hoofde van verzoeker wordt daarover in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS dat uw vrouw in november 2018 bedreigd werd door de ELN (CGVS I, p.13). Echter blijken uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud plots in lijn met de verklaringen van uw vrouw (CGVS II, p.8), die verklaarde dat zij al kort na uw vertrek in juli 2018 (eenmalig) bezoek kreeg van personen van de ELN (CGVS I, vrouw, p.8, 13). Omgekeerd heeft

uw partner zich dan weer aangepast aan uw relaas: hoewel zij eerder nog meende dat u na het incident d.d. 17 april 2018 niet meer ging werken en drie maanden in het huis van uw nicht bleef (CGVS I, vrouw, p.13), verklaart zij nu net als u dat u aan de slag bleef, zij het op een andere locatie (CGVS II, vrouw, p.3, 4)."

De Raad merkt op dat het hier loutere feitenkwesties betreft zodat het feit dat verzoekende partijen twee verschillende personen zijn met *"een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen"* niet dienstig is ter verklaring van hun initieel uiteenlopende verklaringen desbetreffend. Door zich in het verzoekschrift te beperken tot het minimaliseren van deze tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen, weerleggen verzoekende partijen de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in de administratieve dossiers, niet en bieden zij er evenmin een afdoende verklaring voor. Verder kan het argument dat verzoekende partijen na het incident met verzoeker slechts zeer sporadisch contact met elkaar zouden hebben gehad en dat daardoor sommige zaken helemaal niet of niet duidelijk zouden zijn gecommuniceerd niet overtuigen. Verzoekster was er klaarblijkelijk wel van op de hoogte dat verzoeker na het incident bij een nicht was gaan wonen. Dat zij dan niet zou hebben geweten dat verzoeker aan de slag bleef als bakker, zij het op een andere plek, acht de Raad niet aannemelijk. Tevens verklaarde verzoekster dat zij enkele dagen na het incident waarbij hun zoon met de dood werd bedreigd verzoeker van dit incident op de hoogte bracht. Verzoeker zou hier heel angstig op gereageerd hebben (adm. doss. verzoekster, stuk 6A, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2019, p. 5). Dat verzoeker een dermate ingrijpende gebeurtenis aanvankelijk in november 2018 situeert, terwijl zij zich reeds kort na zijn aankomst in België in juli 2018 zou hebben voorgedaan, schaadt zijn geloofwaardigheid in ernstige mate. De omstandigheid dat verzoekende partijen wel coherente verklaringen hebben afgelegd over wat zij beschouwen als *"de belangrijkste kernelementen van het relaas (dood van oom, dood van broer, steekincident, afpersingen, bedreigingen na het vertrek van verzoeker, enz.)"* doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hechten aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor de ELN.

De door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss. verzoeker, stuk 15, map met 'documenten', en adm. doss. verzoekster, stuk 16, map met 'documenten') kunnen deze appreciatie niet ombuigen. In hoofde van verzoeker motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing als volgt:

"De identiteitsdocumenten (de paspoorten, identiteitskaarten, uittreksel uit het geboorteregister) bevestigen jullie identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw broer bevestigt zijn dood, maar levert geen enkel bewijs voor de problemen die u en uw familie met de ELN zouden hebben gekend. Het pamflet is evenmin bewijskrachtig. Dat u "de bakker" bent waarvan sprake in dit pamflet, wordt hiermee niet aangetoond. De foto's van uw verwondingen en de documenten van het hospitaal waar u verzorgd werd, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Dat de ELN verantwoordelijk zou zijn voor deze aanval, kan niet worden opgemaakt uit de voorgelegde stukken. Het attest van het hospitaal vermeldt dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een overval, meer niet. De documenten in verband met de politieke activiteiten van uw oom en zijn dood in 1994 (document van de partij waartoe hij behoorde, overlijdensakte, zijn identiteitsdocument, krantenartikel) bevestigen uw verklaringen daaromtrent. Echter toont u hiermee niet aan dat u zelf ooit problemen met de ELN zou hebben gekend. Dezelfde opmerking geldt voor de internetartikels over de activiteiten van de ELN."

Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen deze vaststellingen en overwegingen. Waar zij verwijzen naar de door hen bijgebrachte algemene informatie over bendegeweld en daaruit voortvloeiende afpersing door gewapende groeperingen in Colombia, alsook de straffeloosheid die daar in sommige gevallen mee gepaard gaat, dient te worden vastgesteld dat deze informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij persoonlijk in Colombia daadwerkelijk worden bedreigd en vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

De Raad kan aannemen dat vervolging moeilijk te documenteren is wanneer deze in essentie uit mondelinge bedreigingen bestaat en aanvaardt dat aan de verzoeker om internationale bescherming geen buitensporige bewijslast mag worden opgelegd door van hem te verlangen dat hij elk aspect van zijn vluchtrelaas bewijst met schriftelijke of andere bewijsstukken. Echter, de hoger gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de

cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoekende partijen nog laten gelden dat zij geen bescherming kunnen verkrijgen van hun plaatselijke autoriteiten, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de ELN, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus "*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018, die zich in de administratieve dossiers bevindt, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens blijkt uit het rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van *“confinement”* (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico. Verzoekende partijen behoren niet tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Dit kan tevens blijken uit de verklaringen van verzoekende partijen, hun handelswijze en die van hun naaste familie. Verzoekende partijen zijn afkomstig uit Cali in het departement Valle del Cauca. Zij steunen hun verzoek om internationale bescherming niet op het verhoogd geweld in hun regio van herkomst. Zij maken in tegendeel geen enkele referentie aan het algemeen geweld in hun regio. Verzoekende partijen stellen uitdrukkelijk dat ze Colombia enkel verlaten hebben omwille van hun persoonlijke problemen met leden van de ELN die hen zouden hebben afgeperst. Pas in het

verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekende partijen niet naar Colombia kunnen terugkeren omwille van een situatie zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca, van waar verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, – en ook het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Volgens de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 opereren in het noorden van Cauca, dat grenst aan Valle de Cauca, een veelheid aan gewapende groepen. Het is een voorbeeld van wat hoger werd aangehaald, met name een gebied waar gewapende bendes – waaronder dissidente FARC-strijders – de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle trachten te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan schendingen van mensenrechten. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechterlijke executies uit.

Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar en havenstad Buenaventura hebben het meest te lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad.

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst p. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

Te dezen verklaren verzoekende partijen afkomstig te zijn uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal “*internal displaced persons*”, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60% van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel. Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad voor een extra uitdaging zorgt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's.

Uit de thans voorliggende informatie kan niet worden afgeleid dat burgers uit Cali enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er zijn dan ook geen redenen waarom

verzoekende partijen, die een groot deel van hun leven in Cali doorbrachten, niet kunnen terugkeren naar de stad waar ze vroeger gewoond hebben.

De Raad merkt op dat bovenstaande analyse, met name dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals Cali, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wordt bevestigd door de door verzoekende partijen bijgebracht artikels en rapporten. Het rapport "*Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 maakt melding van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid en rapporteert over de demobilisering van de FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 2017/2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse regering het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van de FARC, waarbij vooral Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van de voorgaande vaststellingen. Het artikel "*Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?*" van Le Monde van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De artikels "*Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes*" van France Inter van 24 mei 2018 en "*Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?*" van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel "*Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms*" van The New York Times van 18 september 2018 handelt over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze gebeurtenissen stemmen overeen met de hoger aangehaalde informatie.

Waar verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van de Raad, gaan zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen bindende precedentenwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoekende partijen wijzen op de veiligheidssituatie in Florencia en Belén de Umbria, merkt de Raad op dat verzoekende partijen voorhouden van Cali afkomstig te zijn en op geen enkel ogenblik gewag hebben gemaakt van een verblijf in (een van) deze plaatsen. De Raad kan ten slotte vaststellen dat het specifiek profiel "*als arts en voormalige soldaat (gezien als spion door de FARC)*" zoals aangegeven in het verzoekschrift strijdt met verzoekers verklaringen steeds als bakker te hebben gewerkt. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen passages uit een beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in het departement Risaralda in hun verzoekschrift aanhalen. Gezien zij afkomstig zijn uit de stad Cali in het departement Valle del Cauca, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een materiële vergissing betreft en dat verzoekende partijen niet uit de thans bestreden beslissingen gekopieerd hebben. Hoe dan ook is deze informatie *in casu* niet dienstig.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen elk tweemaal door het CGVS werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 376 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN